

Bærtelsen: Den ærede forhenværende Formand for Finantsudvalget for forrige Aar (Alder) udtalte, ikke paa Finantsudvalgets, men paa sine egne Vegne, at han vilde fraraade dette Endringsforslag, og baade han og det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. N. Hansen) begrundede denne deres Fraraaden tildeels derved, at dets Vedtagelse for iaar vilde være uden stor Betydning, da der ikke var store Stridspunkter mellem Ministeriet og Folkethinget med Hensyn til Talspørgsørelserne. Jeg vil netop tilraade Forslaget, fordi der iaar ikke er saa store Forskjelligheder mellem Regjeringen og Thinget, at man bør haabe, at den Vedtagelse, der senere vil finde Sted i Landstinget, ikke i mange Punkter vil afvige fra den Affattelse, Finantsloven har faaet her. Jeg synes, at den høitærede Finantsminister — for at bruge et Udtryk, han har brugt under en anden Sag — har skruet det foreliggende Spørgsmaal op til en meget stor Høide, idet jeg ikke kan antage, at Landstinget i mindste Maade kan finde sig stødt ved, at man fastholder de Summer, som ved et af Thingenes 3die Behandling af Finantsloven foreløbig ere voterede. Det er efter min Ansættelse slet ikke saarende for Landstinget, idet jeg, ligesom det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Verg), mener, at vi, hvis der var foregaaet Affstemninger i Landstinget, ganske naturligt vilde have holdt os til dem. Jeg vil ønske, at det er sidste Gang, at vi nogeninde skulle behøve en foreløbig Finantslov, men saafremt det skulde blive Sædvane og Skik, hvert Aar at bruge en saadan, troer jeg, at Vedtagelsen af et saadant Endringsforslag kan have stor Betydning. Man kunde nemlig godt tænke sig en saa stor Forskjel mellem Finantslovsforslaget i dets oprindelige Skikkelse og saaledes, som det var vedtaget her ved 3die Behandling, at det ikke vil sige saa Lidt, at der for $\frac{1}{12}$ eller maastee — nemlig hvis den foreløbige Lov kom til at gjælde for 2 Maanedere — endog for $\frac{1}{6}$ af Finantsaaret holdes fast ved de Summer, som sidst vare blevne voterede af et af Thingene. Den høitærede Finantsminister hittede, at saaledes som Lovforslaget var vedtaget ved 3die Behandling, var det endnu ikke Lov. Jeg skal dertil svare, at saaledes

som det er forelagt af Regjeringen, er det heller ikke Lov.

Finantsministeren: Det er ganske vist, at Finantslovsforslaget, saaledes som det er forelagt, ikke er Lov, men der er Intet præjudiceret ved at tage det som Udgangspunkt. Jeg tillod mig før at sige, at naar Finantsloven ikke kan blive færdig til den bestemte Tid, maa man efter constitutionel Skik og Brug og som det, der baader Staten bedst, finde sig i, enten at lade Alt blive ved det Gamle, saavidt dette kan skee, eller at give Regjeringen en extraordinair Bemyndigelse; det er efter min Mening de eneste Veie, som man constitutionelt kan gaae. — Naar man i sine Betragtninger idelig vender tilbage til Landstinget, overseer man, at ogsaa Regjeringen har et Ord at sige i denne Sag, og den vil ikke finde sig i at lade sig paatvinge et Lovarbejde, der kun er halvt færdigt, som Lov. Jeg skal derfor ligeoverfor de Ytringer, der ere faldne fra de ærede Medlemmer, som have tilraadet Endringsforslagets Vedtagelse, gjentagende minde om min aldeles bestemte Modstand imod en saadan Vedtagelse. Jeg erkjender iøvrigt, at Forslaget med Hensyn til det Praktiske er temmelig ligegebyrdt, men i sit Princip og Consequenser er det saa alvorligt, at jeg føler mig forpligtet til, paa det Bestemteste at modsætte mig det.

Solklein: Da der fra flere Sider er fremkommet Udtalelser til Fordeel for Endringsforslaget, turde det maastee være mig tilladt at høre et Par Ord derimod. Det staaer for mig, som om den Veie, her foreslaaes, vil føre os til en Mislighed, der dog muligviis endnu ikke fremtræder ganske klar. Jeg kunde for en Deel henholde mig til, hvad der nys blev udtalt af vor høitærede Finantsminister, men jeg skal dog tillade mig at tilføie, at naar man vil indføre en saadan Affattelse af alle extraordinære Finantslove — hvilke vi jo forøvrigt maae ønske, at vi maae faae saa sjældent som muligt — vil den, naar den først engang er bleven slaaet fast i Praxis, kun forsøge Banstuelighederne imellem Thingene indbyrdes og imellem Folkethinget og Regjeringen, forsaavidt der er store Spørgsmaal, om hvilke der findes